

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 10. februarja 1887.

Št. 3.

Samostojnost Koroške vojvodine.

Naš deželni glavar, gosp. dr. Erwein, je poslednji deželni zbor pričel z jako imenitnim govorom. Pohvalil je naše sedanje šolstvo, samostojnost Koroške dežele in mir, v katerem živimo Nemci in Slovenci.

Znano je, kako mi sodimo o našem šolstvu. Veseli nas, da se ljudske šole množijo po deželi in da otroci tako obilno hodijo v šolo, — pa mi Slovenci hočemo za naše katoliške otroke tudi katoliške šole, — hočemo, da otroci hodijo do 12. leta v vsakdensko, in potem 3—4 let v nedeljsko šolo, — hočemo, da se naši slovenski otroci najprej dobro naučijo slovenščine, potem v viših razredih naj se vpelje nemščina ko učni predmet.

Zastran mira med Nemci in Slovenci je naša misel ta, da ni resnica, da mi Slovenci narejamo prepir in jezo po deželi. Sto in sto let smo z Nemci živeli lepo v miru in ljubezni, in naša volja in želja je ta, naj tako ostane na vse večne čase. Pravico pa imamo tirjati, da se po slovenskih krajih vse uravnjuje tako, kakor po nemških: Dajte nam za slovenske kraje slovenske šole, slovenskega jezika zmožne učitelje, postave in ukaze tudi v slovenskeji besedi, in uradnike, ki znajo tudi slovenski. Za to prosimo in delamo, pa vselej po postavnej poti; zatorej nas po pravici nihče ne more obdolževati in tožiti, da kalimo mir.

O šolstvu in miru smo že večkrat pisali obširno, zatorej danes le-te kratke vrstice.

O samostojnosti Koroške vojvodine pa nismo še nikoli nič pisali. Govor deželnega glavarja nas pa vabi, nekaj besed tudi o tem povedati.

Koroška dežela je nekdanj spadala pod gubernijo v Ljubljani, in eno leto pod gubernijo v Gradcu. Schmerlingov patent l. 1861 je Koroško oklical za samostojno deželo. Od tistega časa ima Koroška svojo deželno vlado, vse jej potrebne uradnike in ni odvisna od nobene druge dežele.

Gosp. deželni glavar in z njim tudi drugi spoznajo in hvalijo to samostojnost za veliko srečo, drugi pa so spet drugih misel in pravijo, da to stane veliko denarjev in da so zavoljo tega narasli naši davki. Kažejo ti na Primorsko, kjer stojijo pod enim cesarskim namestnikom v Trstu trije deželni zbori: v Trstu, Gorici in Poreču. Vsi tri deželni zbori oskrbujejo deželne zadeve prav zvesto in srečno. Zakaj bi se ne moglo ravno tako goditi tudi po drugih deželah? Boljši kup bi gotovo

vse šlo, — pa pustimo to in veselimo se z gosp. deželnim glavarjem, da je naša dežela dosegla samostojnost.

O tej samostojnosti Koroške dežele je naš rajni Vinc. Rizzi že l. 1849 pisal v svojem časniku: „Deutsche Monatschrift aus Kärnten“. On goreče prigovarja Nemcem, naj ne motijo in ovirajo Slovencev pri njihovih prošnjah in željah za stran slovenskega jezika in konča svoj članek tako-le: „Könnt ihr nicht gerecht sein, so seid doch klug! Gewährt freiwillig, was ihr doch gewähren müsst. Und dies bedenkt: Nur durch Gerechtigkeit gegen die Nationalitäten kann Oesterreich bestehen, auf dieser Gerechtigkeit beruht auch die Existenz Kärntens als Kronland“, — po naše: „Ako ne morete biti pravični, bodite vsaj pametni. Dovolite in dajte prostovoljno, kar morate dovoliti in dati. In to premislite: Le s tim, da je Avstrija pravična vsem narodnostim, more Avstrija obstati, in ravno na tej pravičnosti sloni to, da Koroška ostane celotna kronovina“.

To so resnične in imenitne besede, ki jih toplo priporočamo vsem, ki se imajo in hvalijo za prave prijatelje samostojne Koroške.

Časnikom, društvom in gospodom, ki nočejo nič slišati od Slovencev na Koroškem, ki jim nočejo dovoliti temeljnopostavnih pravic, — tem kličemo: S tim ravnanjem postavljate samostojnost Koroške dežele v veliko nevarnost.

Verjemite nam, da bi za narodni mir in za samostojnost naše dežele veliko bolj skrbeli in delali, ako bi Slovence spoznali za svoje enakopravne sosedes in jim pomagali, da si zadobijo po postavah obljubljene in zagotovljene pravice.

21. januarja 1887 je Alojzi knez Liechtenstein v Štajerskem deželnem zboru imel obširen govor, iz kterega le nekaj vrstic posnememo: „Naše dni, je rekel, tirjajo narodi krepko in ojstro, da se njih lastni jezik vpelje v šole, nizke in visoke, v zборе, v kancelije in sodnije . . . To, kar tirjajo slovanski narodi avstrijske države, se bode gotovo spopolnilo, ali mi Nemci dovolimo ali ne; kajti to ojstro in neovrgljivo tirja duh sedanjega časa, ki se na noben način zadušiti ne da!“ Tudi te besede visokorojenega, visokoučenega in pravičnega Nemca priporočamo zgorej omenjenim gospodom. H koncu še enkrat ponavljamo: Delajte in pomagajte, da Slovenci na Koroškem dobijo postavne narodne pravice! Tako boste najbolj skrbeli za narodni mir in za samostojnost Koroške vojvodine!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Čudna prikazen.) Ob koncu deželnega zbora so govorili trije gospodje: deželni poglavar dr. Erwein, knez Rosenberg v imenu poslancev in deželni predsednik baron Schmid. Govorili so tako, kakor da bi bil deželni zbor in visoka vlada enega srca in ene duše. To pa „Klagenfurtererici“ še ni bilo zadosti, — prinesla je stara teta še nek članek, v katerem se prav goreče to hvali, da vlada in deželni zbor v lepej ljubezni in edinosti delata za blagor dežele naše. Res je, da je deželni zbor marljivo delal, in da ga je pri tem deželna vlada močno podpirala, — pa to so bile večinoma gospodarske in denarstvene zadeve. Deželni zbor je prosil, naj vlada pomaga ubogej deželi, in deželni predsednik je prijazno obljubljal, da bode storil za deželo vse, karkoli je le mogoče. Pri teh rečeh je edinost in ljubezen, — v drugih zadevah pa je deželni zbor skoz in skoz nemško-liberaljen, vlada pa je Taaffetova, ki ni nemško-liberaljna, ampak je konservativna, ki obljublja vsem narodom enake pravice, in je volje tako napraviti mir med avstrijskimi narodi. Naj pa vlada poskusi, Koroškim Slovincem dati postavne, narodne pravice, pri tej priči bojo vsi nemško-liberaljni poslanci po robu se postavili proti vladi. V državnem zboru stojijo vsi naši poslanci na tistej strani, ki hoče sedanje ministerstvo potisniti raz prestola. Časnika liberalne stranke: „Freie Stimmen“ v Celovcu in „Deutsche Allg. Zeitung“ v Beljaci, kakor vsi njih časniki na Dunaju, v Gradcu itd., vsi neprenehoma udrihajo po sedanjej vladi. Naši nemško-liberaljni poslanci so pohvalnico in zaupnico odposlali Českim Nemcem, ki so najhujši nasprotniki Taaffejevega ministerstva.

Ali je torej verjetno, da so naši nemško-liberaljni poslanci v resnici zanesljivi in odkritosrčni prijatelji sedanje naše vlade? Bog daj, da bi se ta vozal razrešil na srečo naše dežele in države. Marsikomu se pa tako prijateljstvo dozdeva — čudna prikazen.

Iz Celovca. („Drobtince“ spet oživle.) Katoliška družba za Kranjsko je sklenila, „Drobtince“ izdajati na mesto „Glasov“. Vredništvo teh „Drobtinc“ je prevzel slavnoznani pisatelj dr. Fr. Lampe v Ljubljani. Ta gospod prosí za pisateljsko podporo in piše v svojej prošnji tako-le:

„Namen tega letnika je medsebojno priobčevanje takih spisov, ki zamorejo pospeševati verno in uravno omiko narodovo sploh, vzgojevanje mladine pa še posebej.“ Ta namen pokojnega vladika Slomška ostal bode novim „Drobtincam“, kakor večinoma tudi vsebina in notranja vravnava, — seveda z ozirom na sedanje razmere in potrebe.

Ker so nekdanje „Drobtince“ zlasti zaradi raznovrstnih spisov tako zanimive in priljubljene, zato prosim vljudno in ponižno vse prijatelje nekdanjih „Drobtinc“, te najlepše cvetke Slomškove, da bi pomagali s svojimi spisi nadaljevati dostojno tako koristno delo. „Drobtince“ so postavile mnogim možem spomenik, ki jih je otel pozabljivosti in nam kliče glasno: Slovenci, take moše posnemajte! Životo pisov si želé v

prvi vrsti tudi nove „Drobtince“ in poleg teh želé si mičnih pesmic in nedolžnih kratkočasnic, pripovedi in prilik, pa tudi podučnih spisov, zlasti o vzgoji.

Naj bi duh pokojnega slovenskega vladika in učenika, duh Slomšekov, obudil mnogo prijateljev tudi novim „Drobtincam“, da bi mogle kmalu razveseliti in poživiti milo našo domovino! Doneski, prašanja in nasveti naj se blagovoljno pošljejo za letošnji tečaj podpisanemu vredniku vsaj do konca aprila.

Iz Celovca. (Od tukajšnega gimnazijalnega poslopja.) Mi Korošci imamo v glavnem našem mestu gimnazijo, trdo nemško sicer — le po dve uri v tednu se podučujejo Slovenci v matrnem jeziku — a vendar jo tudi slovenska mladež obilno obiskuje. Že marsikteri Slovenec se je izobraževal v tem poslopju. Nekdaj je menda dobro služilo, čas pa hitro teče — naše gimnazijalno poslopje to dobro ve, postalo je že starinsko. Že zunanja postava nam to kaže in marsikteri mladeneč je zagledavši gimnazijo, v kateri bi se naj celih osem let trudil, začudjen vzkliknil: „Kaj, to bi bilo gimnazijalno poslopje; mislil sem si to hišo veliko drugače!“ Minulo leto je vrgel vihar slabo zidovje pri podstrešji na bližnjo hišo. Pred nekterimi leti je zadostilo mladini osem šolskih izb, s časom pa se je število ukaže- lečih dečkov jako pomnožilo; tako da so morali posamezne razrede deliti. Zdaj pa je navstal pravi križ s sobami. Morali so preurediti šolska stanišča v take izbe, ktere nikakor niso sposobne. Zatorej je še zdaj nekaj šolskih sob, ktere so prave luknje. Sploh v nobenej učilnici ni dobro oskrbljeno za svitlobo, kajti sobe so bolj široke, nego dolge in premalo oken ne more dovolj svitlobe dati. Mnogokrat — posebno po zimi — se popoldnem na bolj od oken oddaljenih krajih skoro nič ne vidi pisati ali brati. Ni čuda torej, ako toliko dijakov postane kratkovidnih; oči se zelo shušajo. Velika dobrotá bi se učencem pač izkazala s tem, da bi dobili svetle učilnice.

Tudi klopi niso nič kaj dobre, ena je velika, druga nizka, telo mora sključeno sedeti, hrbtišče se tako polagoma pokrivi; tudi ni povsod dovolj prostora.

Zdravju škodljivo je tudi sedeti skoro celi den v nizkej, zabuhlejši sobici, ktera je prepolnjena z dijaki. In to den za dnem, celih deset mesecev! Lansko leto so se nenadoma prikazale v petem razredu gimnazijalnem razpokline na stropu, gosp. ravnatelj so dali učilnico zapreti, delalci so morali priti popraviti škodo in komisija je preiskavala sitno reč. Naslednje so podprli strop in na podstrešju nekaj popravili. Prejšnji gosp. ravnatelj so že svitlemu cesarju naznanili to stanje; narejale so se že priprave, govorilo se je to in to o novem delu, iz vsega pa ni bilo nič in ni še sedaj nič.

Pa dovolj grajanja; te vrste sploh niso namerjene koga razžaliti, hotele so le odkriti in pritožiti se čez reč, ktera že vsem bada v oči.

Dijaki smejo vendar zahtevati od države sposobne učilnice! Menda se bodo kmalo poprijele tega potrebnega dela in nam vstvarili lepo, prostorno gimnazijalno poslopje, ki bode vsaj imelo dovolj lepih, svetlih soban. Saj se že nektera leta mesto Celovec na vso moč lepša in kinča! Lepa.

gimnazija bi mestu gotovo narejala čest in slavo. Resnica je, da imajo manjša mesta kaj lepa poslopja za gimnazijce.

Da bi se to tukaj izrečeno in od toliko željeno delo kmalo izvršilo! Bog daj!

Iz Celovške okolice. (Blagoslovljenje novih orgelj. — Cecilijanska slovesnost.) Dne 12. januarja je bilo v cerkvi sv. Duha v Celovcu blagoslovljenje novih orgelj, ktere slovesnosti sem se že več dni poprej veselil; bilo je napovedano, da se bo pri tej priložnosti posebno lepo cecilijansko petje in orgljanje slišalo. In res, ko so bile orglje slovesno blagoslovljene, začelo se je igranje na orglje. To so bili prav nebeški glasovi; g. Lučovnik, organist mestne glavne in stolne cerkve, se je spet pokazal ko izvrstnega mojstra. Kar petje zadeva, moram reči, da sem bil, posebno pri Ave Maria, do solz ganjen. To je petje, ki vzbuja človeku pobožne misli, tako da na vse posvetno lahko pozabi.

Drugi den ta 13. se je obhajala cecilijanska slovesnost v ravno tistej cerkvi. Ob 11. uri je bila peta meša, kjer se je pela prelepa latinska meša. Vse je bilo lepo, samo nekaj se mi ni dopadalo, namreč, da se je te slovesnosti vdeležilo tako malo takih, ki bi se imeli v prvej vrsti za to zanimati. Prišlo je sicer nekaj gospodov organistov in so s tem pokazali, da jim je res mar za napredek v cerkvenem petju, in da spoznajo, da se je treba iz dobrih izgledov učiti. Toda bilo jih je vse premalo. Nekteri imajo res predelež, zopet drugi znabiti nimajo časa, pa veliko je takih, in teh je menda največ, ki za to čisto nič ne marajo in jim je zboljšanje cerkvene glasbe deveta briga. Takim bi pač veljale besede neke slovenske pesmi: „Za vse sveto so ko les, kakor ogenj pa za ples“. Ti gospodje menda mislijo, da že tako dovolj znajo, saj je za kmete tako vse dobro, in kaj takega na kmetih ja ni mogoče peti, kakor se v mestu poje. To je res, da se na kmetih petje do take popolnosti ne more pripraviti, kakor v mestu; da bi pa na kmetih vse dobro bilo, to pa ni res. Če bi bilo na kmetih vse dobro, pa v cerkvi, hiši Božjej ni vse dobro. Zraven tega je treba pomisliti, da tudi kmet rad kaj lepega sliši. Njega, ki se mora celi teden truditi v potu svojega obraza, tudi razveseli, če v nedeljo, ko v cerkev pride, sliši prav pobožno, v srce segajoče petje, ktero ga v molitvi še bolj k Bogu povzdiguje in mu pomaga, na vse težave pretečenega tedna pozabiti.

Vsak organist bi se moral torej potruditi, da bi vsaj nekaj temu podobnega zamogel napraviti, kar smo 12. in 13. v Celovcu slišali; z eno besedo: da bi bilo na vsakem cerkvenem kuru cecilijansko petje.

Iz Beljaške okolice. (Vesel dan.) Kakor je bilo v predzadnji številki „Mira“ naznanjeno, imela je podružnica družbe sv. Cirila in Metoda „za Beljak in okolico“ zadnjo nedeljo, dne 30. januarja t. l., shod na Brnci. Komaj je popoldanska služba božja nehala, zbirati so se začeli društveniki v Kernmajerjevi gostilni, iz nad ktere je plapolala velika, lepa slovenska trobojnica, t. j. rudečemo dro-bela zastava. Že pri vstopu te je zelenje, s katerim so bila okrašena vrata, razveselilo; še bolj pa si bil razveseljen, ko si stopil v jako lepo

okrašeno veliko sobo v prvem nadstropju, v kateri se je imel shod vršiti. Kmalu je bila soba popolnoma natlačena, in oni, ki so nekoliko pozneje prišli, morali so si v postranskih dvih sobah prostora poiskati. Gosp. Wutti, vrli načelnik naše podružnice, pozdravi s primernimi in srčnimi besedami vse navzočne in začne tukaj svoj dobro ustanovljeni govor „o zavarovalnih zavodih“. Razložil je važnost zavarovanja ali asekurance, potem dolžnosti, ktere prevzame oni, ki se zavaruje, in dobiček, ki ga ima, ako ga nesreča zadene. Na koncu svojega govora je priporočal gospod Wutti, opiraje se na geslo „svoji k svojim“, banko „Slavijo“, ktera tudi naše slovenske zavode in podvzetja kaj rada in zdatno podpira.

Druga točka dnevnega reda bila je deklamacija. Nastopil je slovensk fant iz Brnške fare, Peter Napokoj, in je z jako krepkim glasom deklamoval krasno pesem Gorazdovo „Svetinja“, ki je natisnjena v letošnjih „Slovenskih Večernicah“. Tako navdušeno in srčno jo je povedal, da smo se prepričali, da tudi on v svojem sreču hrani:

„Ljubezen za dom neizmerno
Za dom in nesrečni svoj rod“.

Za njim je nastopila brhka, slovenska deklica, Alojzija Aichholzer, in je prav lepo in nežno, pa tudi korajžno deklamovala pesem „Pobožna predica“. Obe pesmi so navzočni jako pazljivo poslušali in z burnim odobravanjem tudi pokazali, da ste se jim dopadle. Veliko smeha provzročil je šaljivi govor gospoda Wuhererja: „Kako koristno je pijanstvo vsem stanom na svetu“. Gospod Wuherer nam je v šaljivi podobi podal mnogo lepih in koristnih naukov, kako slabe in hude nasledke ima pijančevanje in kako resno se moramo te grde lastnosti ogibati. Potem so še nastopili gospod Ineko, fajmošter v Podkloštru, in zbranemu občinstvu razložili namen družbe svetega Cirila in Metoda in nam polagali na srce, naj se vedno in pri vsaki priliki s ponosom spominjamo, da smo katoličani in Slovenci.

Med posameznimi govori pa so nas razveseljevali Loški godei, ki so prav dobro skorej same slovenske pesmi svirali, in pa Šent-Lenartski peveci, ki so se, dasiravno so jih naši nasprotniki odgovarjali in jim celo grozili, vendar vdeležili našega shoda. Hvala in slava jim!

Tako se je vršil shod, kterege so se udeležili moške in žene, fantje in dekleta iz Podklošterske, Štebenjske, Loške, največ pa iz Brnške fare. Tudi iz Beljaka, iz Bač in iz Drave prihiteli so rodoljubi na ta shod. Dasiravno ni bilo vstopnine, vendar se je nabrala precejšna svota za podružnico. Kar pa je najimementnejše, pristopilo je ta den k našej podružnici 55 novih udov, tako da šteje sedaj naša podružnica 275 udov.

To je bil torej veseli dan, kterege se bomo vedno z veseljem spominjali.

Izpod Jepe. (Posojilnica.) Osnovali smo Slovenci tretjo posojilnico na Koroškem. Prva je bila v Šent-Jakobu v Rožu, druga v Slov. Plajbrze in tretja je: „Bekštanjnska posojilnica v Ločah, registrirana zadruga z omejenim poročilom. Podajamo tu v kratkih številkah računski sklep za prvo upravno leto 1886, to je od 16. maja do 31. decembra 1886. Udov šteje posojilnica 136 in sicer 10 z deležem I. vrste in 126 z deležem II.

vrste. Računi kažejo, da smemo z uspehom prvega leta zadovoljni biti. Pokriti so stroški za inventar in za upravo, vendar pa še ostane konec leta 157 gld. 98 kr. čistega dohodka. Bilanca kaže: **Aktivna:** Posojila na osebni kredit proti menjici 16.980 gld., — posojila na dolžna pisma 633 gld. 49 kr., — gotovina konec leta 417 gld., vкупno 18.030 gld. 49 kr. — **Pasiva:** deleži I. vrste 950 gld., deleži II. vrste 1260 gld., hranilne vloge 15.191 gld. 15 kr., kapitalizovane obresti 213 gld. 98 kr., — dividende od deležev 50 gld. 14 kr., za leto 1887 predplačanih obresti 207 gld. 24 kr., čisti dobiček 157 gld. 98 kr., vкупno 18.030 gld. 49 kr. Letošnji občni zbor bode v nedeljo 27. februarja ob treh popoldne v posojilnični pisarni s sledečim dnevnim redom: a) poročilo denarničarja o denarnem stanju in delovanju, b) poročilo računskih pregledovalcev in c) razni predlogi.

Iz Celja. (Tajnik deželne vlade.) Prav ste imeli, ko ste pisali, da blagorajeni gospod Franc Kolenc, ki pride iz Celja k deželni vladi v Celovec, zna tudi slovenski. Omenjeni gospod opravljal je več let v Celji službo c. k. okrajnega komisarja in je blizo eno leto vodil ves ta politični okraj, ki je največi, ali vsaj najbolj obljudeni na vsem Štajerskem. Pri vas bode on „tajnik“ deželne vlade, pa bržčas ne dolgo, ker gospod minister grof Taaffe nima mnogo uradnikov, ki bi bili temu gospodu enako sposobni, visoko c. k. vlado zastopati na slovenskih tleh in njene ukrepe izvrševati. Gospod Kolenc ni le obeh deželnih jezikov, ki sta pri vas, kakor pri nas običajna, popolnoma zmožen, nego on tudi ve, kaj se veli po državnih postavah zagotovljeno enakopravnost v djanji izvrševati. On sprejemlje slovenske stranke enako poljudno kakor nemške in rešuje vse vloge v onem jeziku, v katerem so bile spisane. Vrh tega mu dobro služi zvest spomin, ki mu še črez leta da spoznati osebe nizkega stanu, s katerimi je imel kedaj posla ter se bo hitro spomnil na vse podrobnosti že razpravljenih reči. Prav iz srca vam čestitamo k tej pridobitvi. Bolj „nad strankami“ stati ni mogoče, kakor stoji vaš novi g. tajnik deželne vlade. Štajerci upamo, da ga pri prvi priložnosti dobimo nazaj.

Iz Ljutomerske okolice. Poizvedel sem iz gotovega vira, da je poslovenil g. Božidar Flegarič knjigo „Školski vrt“, ktero je v hrvaščini spisal gospod Davorin Trstenjak. Slavno društvo sv. Mohora opozarjam na to važno knjigo. Hvaležno bi pač bilo slovensko učiteljstvo družbi sv. Mohora, ako bi jo izdala v slovenskem prevodu, mnogo je dovršenejše od one, ktero je spisal o istem predmetu gosp. prof. Mell. Uverjeni smo, da bodo slovenski učitelji z veseljem po njej segli, ako bo izdana. Slovenski učitelj.

Iz Gorice. (Fran Erjavčev spomenik.) Podpisani odbor prevzel je nalogo, izročeno mu po privatnem dogovoru med goriškimi rojaki, da bo nabiral radodarne doneske za spomenik in ustanovo prerano umrlega slovenskega pisatelja Frana Erjavca. Vedoč, da to svojo nalogo more vspešno rešiti le s požrtvovalnim sodelovanjem vseh rodoljubov in častilcev ranjkega narodnega buditelja in najodličnejšega pisatelja slovenskega, obrača se do vseh rodoljubov za uljudno prošnjo, da bi po svojih okoliščinah pripomogli v blagi namen z radodar-

nimi doneski in z vsestranskim pospeševanjem tega nabiranja v pristopnih krogih. Vsakojaki, tudi najmanjši doneski, potrdijo se javnim potom ter se porabijo v določeni namen, namreč za nagrobni spomenik in za ustanovo, ki bo služila v prvi vrsti sirotama, kateri je zapustil narodu in prosveti prezgodaj umrli pisatelj. Bodimo hvaležni možu, ki je posvetil vedi in napredku svoj čas, svoje nenavadne zmožnosti, svojo moč in svoje življenje. Nabrane darove s svojim doneskom vred blagovolite poslati upravništvu „Soče“ ali podpisanemu odboru, ki se nadeja, da pričujoča prošnja ne bo brezvspešna, temveč da narod pokaže s splošno udeležitvijo in znano radodarnostjo, da zna ceniti zasluge buditelja svojega in delavca na slovstvenem polju ter da mu je hvaležen za duševne dobrote, od njega prejete.

V Gorici, 24. januarja 1887.

Ivan Berbuč, načelnik; Julij pl. Kleinmayr, tajnik; dr. A. Gregorčič, denarničar; S. Gregorčič, dr. A. Lisjak, odbornika.

Deželni zbor Koroški.

V 17. seji se je sklenila postava, da se bojo od zapuščin plačevale više pristojnine. Kar bode ta povišani davek vrgel, pojde v deželno šolsko matico. — V tej seji je gosp. deželni predsednik odgovoril na vprašanje gosp. dr. Abuja, ali se bo po ognju oškodovani Podklosterski grad popravil ali ne? Rekel je, da je žalibog malo upanja. — V 18. seji smo zvedeli, koliko denarja je od l. 1876 do 1886 šlo za ravnanje Zile. Dohodkov je ta matica imela 1,072.462 gld. 10 kr., stroškov pa 1,027.165 gld. 11 kr., tako da ostane 14.521 gld. 73 kr., zraven pa je dolg 40.121 gld. 96 kr. — Da se popravi škoda, ktero je l. 1882 povodenj napravila, je šlo 373.621 gld. 39 kr. — Puškarska šola v Borovljah je prosila, naj bi se jej nekaj štipendij dovolilo, da bi več učencev obiskovalo to šolo. Sam gosp. deželni predsednik se je krepko potegoval za šolo, deželni zbor pa vendar ni ničesar dovolil.

V 19. seji se je obravnovala prošnja, ktero je vložilo 96 občin iz vseh dolin naše dežele, naj bi se vpeljale ženitovanske oglasnice. Toliko prošenj še ni došlo nikoli v deželni zbor, vendar se je pa prošnja odbila, — samo le gg. poslanca Muri in Einšpieler sta govorila in glasovala proti predlogu. Sporočevalec je bil gosp. dr. Luggin, njemu pomagala sta gg. dr. Abuja in Seebacher. Kmečke občine pa se ne bojo dale odstrašiti in bojo pri deželnem zboru gotovo potrkali še večkrat. Po celem deželi se ja odmeva glas: Dajte nam postavo, po kterej ne bo vsakemu dovoljeno stopiti v zakon. — Sklenilo se je tudi, da dežela pomaga mestu Celovec staviti kosarno za jezdice.

V 20. seji sta se ojstro sprijela gg. poslanca baron Pöche in deželni odbornik dr. žl. Rainier. Prvi je obžaloval, da se ravnanje našega „lendnega kanala“ ni prav srečno izpeljalo; drugi se je pa moško branil in zagovarjal. — Davek za žganje bo letos vrgel čistega dohodka 127.000 gld. — Sklenilo se je tudi, naj deželni odbor prihodnjič

sporoča, ali in kako bi se dala za Koroško vpe-
ljati posebna deželna zavarovalnica ali asekuranca?

22. januarja je bila poslednja seja. Proračun za leto 1887 kaže, da deželna matica potrebuje 934.685 gld., da pa ima le 195.235 gld., tako da primanjkuje 739.450 gld. Ta primankljej se bode pokrila tako-le: davek za žganje 127.000 gld., — davek na vino, mošt in meso 34.000 gld., 44 % na vse direktne davke 598.620 gld. — Ob koncu so govorili gosp. deželni glavar dr. Erwein, ki se je vroče zahvaljeval deželnim poslancem, ki so tako marljivo delali, in deželnemu predsedniku, ki je deželni zbor tako krepko podpiral, — potem je govoril g. knez Rosenbergl, ki se je toplo zahvaljeval gosp. deželnemu glavarju v imenu celega deželnega zbora, — slednjič je govoril deželni predsednik gosp. baron Schmid-Zabierow in obljuboval, da hoče deželni zbor podpirati na vso moč, kakor dozdaj. — Ves deželni zbor je presvitlemu cesarju zaklical glasno „trikratno Hoch“ in konec je bilo zasedanju deželnega zbora. — O nekaterih točkah povemo še kaj več v prihodnjih številkah.

Kaj dela politika.

Deželni zbori so končali opravila svoja. Tiroljski ni sprejel ministerskega predloga za postavu ljudskih šol in prosil, naj se državna šolska postava tako preuredi, da bojo ljudske šole verske. Več deželnih zborov se je ravno za to potegovalo. — V Češkem deželnem zboru so nemški poslanci, ki so une dni deželni zbor zapustili, svoje poslanstvo zgubili in bojo nove volitve. — Politično nebo je črno oblačno, gromi in bliska, pa nihče ne ve, kje se bode ploha izlila. Ne samo velike vlasti (Grossmächte) štrlijo v orožju, tudi male države so se jele oboroževati, post. Švica, Belgija, Črnogora. Najbolj napete so strune med Francosko in Nemčijo in ako se te dve sprimate, Bog ve, kaj stori Rusija, Italija, Dansko in kaj navstane na Balkanu? Naša Avstrija pa v sredi med njimi. Živa potreba je torej, da se tudi pripravljamo na vojsko in vsak dober Avstrijanec mora pripravljen biti, za svojo domovino darovati kri in življenje. Vojska tudi denarjev veliko potrebuje, zato je delegacije sklicale, naj potrebni denar postavno dovolijo. To so pa vse le priprave za vojsko, — morebiti da tudi ta nevarnost mine brez nesreče in da nas Bog obvaruje pred vojsko, — po čemur gotovo vsi srčno zdihujemo!

Gospodarske stvari.

Kaj imamo opraviti po zimi po svojih sadunosnih vrtičih?

Vsak letni čas, torej nam daje tudi zima nekaj opravkov pri drevju po vrtičih. Kdor sadunosnikov po zimi ne mara, bode trpel veliko škodo, lahko bi si jo odvrniti mogel. Kdo ne pozna enega največjih škodljivcev mladih sadnih dreves, plahega zajca. On zamore v malih dneh tebi vse pokončati, kar si zvigredi in na jesen za drage denarje zasadil. Mar si zasajal samo za zajče zobe? Kako se ta škoda odvrta, je gotovo vsakemu

marljivemu sadjereju že znano. Drago, včasih neizmerno škodo trpijo naša drevesa tudi po snegu, posebno če prav mede; sneg ni, kakor pravimo, droben in suh, posebno škodljiv pa je, ako je na drevju še nekoliko listja. Kteri sadjerejec ne bo vzel v roke dolg drog in ne pojde otresat, in to večkrat zaporedoma? Po zimi imamo tudi največ časa da oberemo in otrebimo z drevja suho listje, ki je z neko pajčevino pripravljeno k vejam: da odstranimo z vrhov in vej vse druge zavitke in zaredke, ki obsegajo neštevilno jajc požrešnih gosencev in drugih drevesnih škodljivcev. Vse to moraš pobrati z dreves, da ti spomladi ne bodo živali ves cvet in list ogolile. Treba je tudi, k temu spodbadati sosede, kajti mnogokrat se dogodi, da gredó omenjeni škodljivci tudi k tebi v goste, ko so pri sosedu vse požrli. Dobra sosesčina in zveza prijateljstva zahtevate, da je cela ves proti takim škodam ene misli.

Po zimi se oskrbijo marljivi sadjerejci tudi s cepiči za vigredno požlahtnovanje. Čas, narediti te cepiče, je od oktobra, kakor hitro so se popki dobro razvili, noter do meseca aprila. Jes sem si večkrat vrezal posebno jabelčnih in hruškinih cepičev tudi meseca aprila in oplemenoval divjake z ravno tako srečo kakor s cepiči, ktere sem si v kasnej jeseni ali po zimi narezal. Gledati je samo na to, da popki niso preveč vgnani in razviti. Močno izgnani popki se ne prijemajo radi; to velja posebno za breskve, aprikoze, črešnje in slive, sploh za kosčičje sadje: jabelčni in hruškinji cepiči so se mi še na pol zeleni, čeravno neradi, prijemali in lepo rastle. Najboljši čas za rezanje je pa po mojem mesec november, december in februar, kedar ni preveč hud mraz; čeravno tudi ostri mrazi niso za rezanje cepičev tako nevarni, kakor se sploh misli in uči. Jes sem v poskušnjo vrezal nekaj cepičev za najhujšega mraza in jih z vspehom pocepil pod milim nebom ali ohranil do vigradi za cepljenje, in so rastle ravno tako kakor drugi. Vendar pa svetujem, da si narežeš cepičev za vigredno cepljenje za bolj blagega časa v mesecih, ktere sem gori omenil. Pri rezanju je treba paziti na sledeče: jemljimo cepiče najbolj ko mogoče z mladikovih dreves, ki so že rodila, pa niso nikjer rakova; na srednjih vejah debela, ne preveč pri tleh, pa tudi ne previsoko po vršjih. Norski doganjači ali vodeni protiči niso dobri zato. Na vrezanih protičih morajo biti popki popolnoma razviti, ne preveč drobni ali čisto zakrneli; ne preveč vgnani, pa tudi ne suhi. Jako važno je, da skrbno pregledaš popke na vrezanih cepičih ali niso suhi, kajti s takimi je vse delo zastoj. V ta namen odkroti ali odkruši na vsakem koncu cepiča po en popek, da vidiš ali je znotraj še frišen ali svež: če so popki sveži ob krajih, morajo tim bolj dobri biti tudi v sredi cepičev. Vrezane cepiče zveži vsako sorto posebej in pripni jej na dilici popisano ime; zavij potem več sort vkup. V vlažno cunjo, ali v meh ali v popir, ki je oleja napit, in zakoplji vse take zavitke potem za ped globoko v prst, ktero si poprej pripravil v kakej starej kadi ali v kakem drugem lesenem zaboju. Tudi brez zavitka se držijo. Vse vkup pa postavi potem v kak kot svoje kleti ali hrama, ali pa v kak drug hladen prostor, tako da ne pride do shranjenih cepičev nobene svitlobe ne vspiha in ne preveč

toplote. Tudi prst ne sme preveč prhka in suha biti. Tako sem jaz hranil jabelčne in hruškine cepiče celo leto, več ko dvanajst mesecev, črešnje in slive vsaj pol leta, breskve in aprikoze vsaj nekaj mesecev popolnoma sveže in dobre za cepljenje. Kjer sem potreboval kak zavitek, sem ga potegnil iz prsti, ostale pa sem zopet skrbno zasul. Tudi prst sem včasih z vodo malo pokropil. To so moje skušnje o tem, kako hraniti žlahtne cepiče. Te skušnje se naslanjajo na tisoče in tisoče cepičev vsakovrstnega sadnega drevja in na mnogoletna skrbna opazovanja. Nekteri svetujejo hraniti cepiče med jilom zakopane, tako da ne pride do njih ne vzduha ne svitloba, je gotovo tudi dobro. Drugi pomakajo dolnji del ali rez v vrelo vodo, v raztopljeno smolo ali v goreč pečatni vosek, ali pa zamažejo rez z voskom ali kako mastjo. Za nekaj časa tudi to ni slabo, pa vse ravno se morajo hraniti na hladnem in varovati solnčnih žarkov. Nekteri pa zatikajo cepiče v plehnate pukšice, da ne more do njih sapa in jih hranijo pod zemljo ali pa pod vodo. Vsi ti raznovrstni nasveti so dobri, vendar po mojih skušnjah niso nikakor potrebni.

Za poduk in kratek čas.

† Fran Erjavce,

profesor na c. k. višej realki v Gorici.

Že v poprejšnji številki smo kratko naznanili, da je gosp. profesor Franc Erjavce po noči od 12. na 13. januar nagle smrti v Gorici umrl.

Časniki pričajo, da za njim ne žaluje samo ves slovenski narod, ampak ves ogromni slovanski svet. Ni ga časnika, ki bi ne donášal tužnih glasov nad veliko zgubo in nesrečo, da nam je nemila smrt tako nenadoma pobrala vrlega rodoljuba in izvrstnega pisatelja. Tudi „Mirove“ bralce bode mikalo vsaj kaj malega brati o rajnem F. E.

Rodil se je rajni v Ljubljani 9. septembra 1836; ljudske in latinske šole je obiskoval v Ljubljani, više pa na Dunaju. Po dokončanih šolah 1859 bil je prefekt v Terezijišči eno leto in od tod je šel v Zagreb na realko za profesorja. V Zagrebu je služil deset let. L. 1871 jeseni zapusti Zagreb in odide v Gorico na realko za profesorja. V Zagrebu na vseučilišče so ga vabili 1875. leta, pa se je odpovedal in ostal v Gorici. Oženil se je 1872. leta.

Že ko dijak je marljivo spisaval in v „Vajah“ priobčeval svoje spise. Rajnemu Antonu Janežiču je pri „Glasniku“ krepko pomagal. Tudi v Janežičevej Koledi in Cvetniku se nahaja mnogo izvrstnih sestavkov rajnega Frana Erjavca. Tudi „Mohorjevim“ družnikom je F. E. dobro znan in priljubljen spisovatelj. Spisal jim je „Hudo brezno“, „Živalstvo“, „Naše škodljive živali“, „Domače in tuje živali“, „Živali v podobah“, skorej ni letnika, v katerem bi se ne nahajalo kaj iz spretnega peresa rajnega F. E. — Pisal je tudi za „Matico slovensko“ in nam preskrbel mnogo šolskih knjig. To so le nektare drobtince, ki nam kažejo, kako bogato obdarovan in neumorno delaven da je bil F. E. Po pravici in resnici je „Slovan“ v svojej 1. št. l. 1886 pisal:

„Kdor samo malo pogleda v leposlovne spise Erjavčeve, ta se prepriča, da ima on fin ukus in da je globok znalec slovenskega jezika. Ako še omenim, da je Fran Erjavce delaven pri „Slovenskem otroškem vrtu“ in pri hranilnici v Gorici, da je zvest narodnjak, uzoren Slovan, veren prijatelj, značajan mož in skrbni oče, potem upam, da sem podal čestitim bralcem vsaj površno sliko velezaslužnega Slovenca Frana Erjavca.“

Od vseh slovenskih strani so dohali dopisi in telegrami, ki so izrekli veliko žalost in srčno sočutje nad tako nepričakovano smrtjo gospoda profesorja.

Pogreb je bil tako veličasten, da je Gorica malokedaj videla takih pogrebcev. Prišle so iz raznih, celo iz daljnih mest in krajev mnogobrojne deputacije in dragocenih vencev se je naštel več ko 60. Ob dveh je bil pogreb in pogrebcev neštevilna vrsta, gotovo 3—4000 ljudi iz viših in nižih krogov. Po dokončanih cerkvenih obredih je pevski zbor Goriški zapel žalostinko: „Jamico tiho“. Iz cerkve je šel sprevod na pokopališče. Č. g. župnik Wolf je opravil cerkvene molitve in za njim stopi državni poslanec gosp. vitez dr. Tonkli na viši prostor in govori s krepko besedo mično nagrobnico. Razložil je kratko vse lepe lastnosti in neumorno delovanje rajnega; poudarjal je, da je bil rajni zvest sin svojega naroda, pa tudi veren sin katoliške cerkve.

Protiv koncu je govornik rekel: „Koliko je rajni Fran delal tukaj v mestu za narod, vedo najbolje oni, ki so imeli priliko opazovati ga. Slovenska šola in otroški vrt sta zavoda, ktera je takorekoč on ustvaril; Goriški ljudski posojilnici bil je duša. A tudi pri drugih društvih je pomagal po moči; sploh kazal se je povsod pravega sina naroda in cerkve, kateri pripadamo vsi Slovenci. Tužnim srcem jemlje govornik slovo od prerano umrlega uzornega rodoljuba, ter pravi: Frane, z Bogom! počivaj v miru!“

A mi, nadaljuje gospod vitez, osrčimo se, združimo se še tesneje; tukaj pri odprtem grobu pokojnega rojaka in sobrata obljubimo, da hočemo s podvojenimi močmi delati v blagor domovini in milemu narodu našemu, da popolnimo mesto, ki se je spraznilo po ranjkem Erjavcu. Zato na delo in sursum corda! (kvišku srca!)“

Naj v miru počiva in večna luč naj mu sveti!

Da gosp. Fran Erjavce zasluži in dobi spodoben spominek, je gotovo.

Smešničar.

Sodnik, ki ni znal prav dobro po naše, izprašuje trdega Slovenca, ki je bil kravo vkradel. Sodnik: „Od kod si kravo priženil?“ Tat: „Gospod, jes krave nisem priženil, saj še nisem oženjen.“ Sodnik: „Jes pa te še enkrat prašam, od kod si kravo priženil?“ Tat: „I, kako sem jo priženil, če se nisem še ženil. — Dolgo sta se pričkala, preden se je reč razjasnila. Sodnik bi bil namreč rad rekel: „prignal“; mislil pa je, da ima „priženem“ oseba tega glagola v minulemu času „priženil“, ne pa „prignal“.

Kaj je novega križem sveta?

Gosp. baron Pino je svoje državno poslanstvo odložil. Celovško-Velikovski okraj bo toraj spet volil poslanca za državni zbor. Volitev razpisana je na dan 14. marca t. l. Nemško-liberalni časniki, ne samo na Koroškem ampak tudi po drugih deželah že delajo na vso sapo, da bi Slovence podjali. Udrinjajo strašansko po gg. Kleinmayr-ju in Muri-ju, o katerih so čuli zvoniti, da se ponujata za poslanca. Da gosp. Muri ne prevzame poslanstva, to vemo dobro iz njegovih ust, kako pa reč stoji z gosp. Kleinmayrjem, Nemci menda bolj vedó, kakor pa mi. Slovenski rodoljubi se še menda niso pogovorili, ali in koga bojo volili. Morebiti da sklenejo, pri tej volitvi se ne vdeleževati, naj da bojo nasprotniki prav sami med seboj. Naj volijo, kogar jim je ljubo, da se, kakor trdijo, spet narodni mir vrne v deželo našo. — Na naših jezerih se je pri drsanju zgodilo več nesreč. Menda so se trije že vtopili; med njimi nadlajtenant Blažek. — Bistriški župnik gosp. Vavtižar se v „Zgd. Danici“ zahvaljuje vsem dobrotnikom in pristavljajo: „Vsem blagim dobrotnikom, kateri so po „Zgd. Danici“ darovali za cerkev sv. Martina v Ziljski Bistrici, očitno naznanjam prisrčno zahvalo in še prosim za blagovoljno pomoč in podporo. Kar bodo usmiljena srca darovala po Danici, se bo obrnilo v altar Marije prečiste Device, pri katerem se bodo tudi zanaprej obhajale nam tako priljubljene Šmarnice. — V Podkrnosu blizu Celovca so fantje v pozno noč pili in igrali. Naposled so se pa stekli in nekega fanta tako omlatili po glavi, da se mu zdaj v glavi meša. Odpeljali so ga v Celovec, razbojniko pa še sodnija preiskuje. Posvečujte sv. dni in varujte se pijančevanja! — Radiški župnik g. Trobež so slovo vzeli in tako govorili, da ni ostalo suho nobeno oko. Vsi verni farmani srčno žalujejo po njih. — Krave iz naše Beljanske doline dobivajo vedno večo veljavo. Mlekarji, ki mleko na Dunaj prodajajo, v novejšem času največ to goved držijo, ker dajejo krave te pasme 2100—3000 litrov izvrstnega mleka na leto. — Blizo Mosburga je nek vojak ob cesti našel 8 tednov starega dečka; menda ga je malopridna mati odložila. — 27. februarja bo pri sodniji obravnava proti Jerici, ki je menda napravila prikazen Device Marije na Radišah. 33 prič je poklicanih. — Nek Fric Rogler, na Češkem doma, se je pri drsanji v Vrbskem jezeru vtopil. Bil je 32 let star in menda bogat.

Na Kranjskem. Ministerijalni svetnik Wolf je prišel iz Dunaja preiskovat srednje šole v Ljubljani, posebno kako dijaki napredujejo v nemščini. Slovenski časniki poročajo, da je bil gospod zadovoljen. — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda imelo je 10. jan. svojo 7. sejo in se je med drugim sklenilo, da se pokloni deputacija treh gospodov odbornikov milostljivemu gosp. Ljubljanskemu knezoškofu dr. Jakobu Missiji in mu kot višjemu pastirju priporoči družbo. Katoliškemu podpornemu društvu v Celju dovolilo se je po nasvetu Celjske podružnice 300 gld. Razgovarjalo se je tudi o koroških zadevah, kjer družbe čaka obširno in najvažnejše delo, katero se bode z

Božjo pomočjo pričelo že tekoče leto. Družba nabrala je do zdaj 6513 gld. 61 kr., potrošila pa le 892 gld. 91 kr., torej je imela koncem leta 1886 v svoji blagajnici 5620 gld. 70 kr. gotovine. — V Postojni trčila sta 3. t. m. mešani in tovorni vlak. Lokomotiva in več vagonov mešanega vlaka je poškodovanih, potovalcem in železničnemu osebju pa se ni nič zgodilo.

Na Štajerskem. Slovenci se moško vojujejo za narodne pravice. Gg. poslanca dr. Vošnjak in dr. Dominkuš sta se krepko potegovala za slovensko stvar. Nemško-liberalna večina deželnega zbora pa je za take reči popolnoma gluha. Po slovenskih šolah se še premalo ponemčuje! — Da pa slovenski duh vkljub temu napreduje, vidimo, ker nemško-liberalni časniki na ves glas kričijo, da zgublajo eno občino za drugo. Tako so „Freie Stimmen“ obstale, da sta Remšenik in Vuhret zgubljena kraja za nemški šulferajn. In to se godi na naši Koroški meji! Tudi v Ribnici, kjer so nemškutarji imeli prvo besedo, so osnovali slovensko bralno društvo. Slava! — Črna vojska sedaj po vseh deželah ropota. Veselilo nas je, ko smo v roke dobili knjižico, ki vsega postave in ukaze zastran črne vojske. Pa naše veselje se je v žalost spremenilo; ta knjiga, ki jo je na svitlo dala Jos. Jurik v Slov. Gradcu, ima še dosti gladek in pravilen jezik, tiskarnih pogreškov pa le mrgoli, tako da je nikomur ne moremo priporočevati. — „Romanje k D. M. v Lurdu“, ktereга je na svitlo dal g. stolni korar Križanič v Mariboru, velja 20 kr., ne pa 50 kr.

Na Primorskem. V Trstu je na svitlo prišla knjiga: „Kmetijsko berilo“. Po minister-skem naku jo je spisal g. ravnatelj E. Kramar. Ta knjiga je gotovo dobro došla. Obsega vse predale kmetijstva in donaša blizo 100 prav lepih podob od rastlin, strojev, živali itd. Velja mehko vezana v Trstu 50 kr. — Mil. gosp. škof dr. Glavina obudili so zopet v življenje pastoralne konference, ktere je bil vpeljal ranjki škof Legat, slavnega spomina. Vsako sredo proti večeru zbirajo se mestni duhovni v škofijski dvorani ter obravnavajo razna v njihovo področje spadajoča vprašanja. Liberaljei se mrdajo nad tim. — Cesarjevič Rudolf bil se je 4. t. m. na otok Krk na lov namenil. To so zvedeli ondašnji prebivalci in vse je prihitelo z duhovščino in učitelji na čelu prišlega visokega gosta pozdravljati. G. župnik ga je nagoovoril laški, menéč, da bo cesarjevemu sinu izvestno moderna laščina boljše všeč, kakor pa zatirana hrvaščina. Toda glejte čudo! Rudolf gospoda župnika vstavi, rekoč, da naj bi mu rajši v hrvaščini povedal, kar misli, ktere je on (Rudolf) zdatno bolj zmožen, kakor laščine. Župnik si ni dal dvakrat velevati in je srčno vesel svoje pozdravljenje v hrvaščini nadaljeval in skončal. — Za Dolinarjev spomenik se je nabralo 152 gold. — „Soča“, vse pohvale vredni list v Gorici, bo od februarja donasala kot doklado „Gospodarski list“. Dobro!

V Dolenjej Avstriji je naučni minister dr. Gautsch dva profesorja gimnazijalnih šol odstavil. Oba sta hudo rogovilila zoper vero.

V Kremssu blizo Dunaja so slovenski vojaki 16. jan. napravili veseli večer. Pevali so slovenske pesmi in gosp. Pečenko je govoril slavnostni

govor. Soba, kjer so se v češkej gostilnici zbrali, bila je lepo okinčana.

Družba sv. Mohora.

Prav blizu je čas, ko bodo velečastiti gospodje poverjeniki zapisnike Mohorjevih družnikov za leto 1887 sklenili in družbinemu odboru v Celovec odposlali. Nabira udov se namreč konča z zadnjim dnevom tekočega meseca. Zategadelj vse častite stare ude in rodoljube, ki mislijo na novo pristopiti, prijazno opominjamo in nujno prosimo, naj se podvzajo in letnino svojim poverjenikom oddajo, da bode tem mogoče, svoje vpisovalne pole o pravem času skleniti. Po opravljenem redu (točka 2) se oni, ki se ne da vpisati do konca februarja, ne more več šteti za uda, ampak dobi za poslani denar samo toliko bukev, kakor po bukvarnicah. Zakasnjenci redno zapisovanje dokaj zavirajo in mnogo več truda prizadevajo. Tudi zamore družba marsikaj prihraniti, ako že do srede marca zvé, v kolikih iztisih da se imajo družbine knjige tiskati.

Med letošnjimi knjigami dobé čestiti družniki jako lepo knjigo, spisano po slavnoznanim gosp. katehetu A. Kržiču v Ljubljani, ki ima naslov „O smero blagrov na svetu“ in obsega 12 tiskanih pol. Nadejamo se, da bode to dovršeno delo vsem udom dobro došlo. To knjigo bo družba dala trdo v prt vezati za one ude, ki letnini dodajo 40 kr. veznine.

Dobro znamenje in lep dokaz, kako je družba Slovincem priljubljena je to, da se je celó v daljnih krajih, v Ameriki, spominjajo. Nedavno je družbin odbor z veseljem prejel lepo število novih udov, namreč 40 samo iz dveh krajev države Minnesota, po č. g. Matiji Bilbanu. Bog daj, da bi se število družnikov pomnožilo tudi letos!

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Č. g. Držanič Janez pride za provizorja v Etendorf; č. g. Čemer Šim. pride za kaplana v Pliberk, č. g. Wagner za kaplana v Wolfsberg in č. g. Aslinger Mih. za beneficijata v Špital. — Č. g. Schwentner Pet. se je podal v začasni pokoj. — Umrli je č. g. Markovič Mat., duhoven v pokoj. R. I. P.!

Izkaz za danski misijon.

Andr. Einšpieler	4	gld.	—	kr.
Primožič Val., fajm.	3	"	—	"
Božič Val., fajm.	3	"	—	"
Ferčnik L., dekan	2	"	—	"
I. I. iz Guštanja	5	"	—	"
Greg. Einšpieler, kapl.	2	"	—	"
Bilčevska fara	13	"	—	"
Lovro Serajnik, prošt	10	"	—	"
Cerkveno predstojn. v Tinjah	11	"	18	"
Traven J., župnik	2	"	—	"
Neimenovan iz Resince	1	"	—	"
Tavšič, župn. v Hodišah	2	"	—	"
M. E. v Celovcu	2	"	—	"
Skupno	60	gld.	18	kr.

Prošnja.

Naročnina na „Mir“ za l. 1887 naj se pošilja ali na ime: uredništvo „Mir“ ali pa na ime And. Einšpieler.

Loterijske srečke

od 5. februarja.

Gradec	13	31	89	73	60
Dunaj	9	12	38	73	53

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hekto-litre		Ime blaga	na kilo	
	gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.
pšenica	6	2	7	52	goveje meso	—	58
rž	4	55	5	69	telečje meso	—	60
ječmen	—	—	—	—	svinjsko meso	—	56
oves	2	27	2	83	koštrunovo	—	44
hejda	3	16	3	95	maslo	1	—
turšica	3	62	4	52	puter	—	90
pšeno	6	—	7	50	prekajen špeh	—	84
proso	—	—	—	—	frišen špeh	—	70
grah	—	—	—	—	mast	—	80
leča	—	—	—	—	100 kil sena	—	3 60
fižol	—	—	—	—	100 kil kisl. sena	—	3 30
krompir	—	85	1	39	100 kil slame	—	2 75
					100 kil deteljnega semena	—	—

3. februarja je cena za pšenico, oves in turšico malo poskočila, po hajdi in ječmenu se je malo popraševalo. Seno in slama sta ostala pri starem, živine se je malo prignalo in malo prodalo.

Oglasila.

Teran-vino črno, lastni pridelek, poskušeno preservativno sredstvo proti koleri in sredstvo proti urogenitalni bolezni, leto 1886 osobito okusno in dobro, se dobi v duhovnjivi v Skopem na Krasu via Sesana liter po 30, 35 40 kr. Pošiljatev se vrši od 50 litrov naprej. — Pozor p. n. č. duhovščina oziroma darilnega vina!

Priznано nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo

P. & R. Seemann v Ljubljani.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto gld. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.